

שבת
סקלים!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

מתי האשה זקוקה לצומי?

נקדים ונאמר שאשה מטבעה לא מבקשת את צריכה בצורה מפורשת, אלא בעקיפין. יש לה קודים בדיבור, והם שונים מהקודים של האיש. ולכן על בעלה להיות ערני ורגיש לדבריה. כשאשה אומרת לבעלה: אני עייפה... בדרך כלל הוא משיב: אז תלכי לישון...

איזה רעיון, איזו גאונות, איך היא לא חשבה על זה לבד? בשביל זה היא צריכה בעל, שיאמר לה תלכי לישון? בימי רווקותה, היא לא הייתה הולכת לישון כשהיא היתה עייפה?

- אני צמאה... אז תשתי...

שוב אותה טעות, אשה לא צריכה בעל שיאמר לה 'תשתי'... היא זקוקה לתשומת לב. עזוב את כל העיסוקים וקום טפל באשתך!

בעל שלא ייתן לאשתו צומי, אשתו תביא עליו צונאמי...

קוראים יקרים, המשמעות של 'אחד' זה להרגיש מה חסר לשני.

ישנה דוגמא נפלאה לכך ממעשה שהיה ברב אריה לוי זצ"ל. כשהרגל של אשתו של הרב כאבה, הם הלכו יחד לרופא. הרב פנה לרופא ואמר לו: ד"ר, הרגל של אשתי כואבת לנו!

הוא לא אמר: הרגל שלה כואבת לה, מגיע לה, זה התיקון שלה!

הרופא שמע את דברי הרב ואמר: הרב התכוון לומר שהרגל שלה כואבת לה... לא, אמר הרב, הרגל שלה כואבת לי...

ואז הרופא שאל: עכשיו תגיד את האמת, למי כואבת הרגל?... חזר הרב על דבריו בשלישית: הרגל שלה כואבת לנו.

הרופא 'יצא מִפְּלִי' מהתפעלות, הוא לא ראה זוגיות כזאת מימיו. הוא פנה אל הרב ושאל אותו: האם הרב מרשה לי לפרסם את המעשה? והרב הרשה לו.

ה'יחזון אישי' זצ"ל כתב שהיחס בין איש לאשתו צריך להיות 'יחוס יד ימין לשמאל'. כשיד ימין כואבת, אז גם יד שמאל כואבת וכל הגוף כואב. כך צריך להיות הקשר בין איש לאשתו, מכיוון שהם חטיבה אחת!

נחזור לחשבון: בעל שאוהב את אשתו = 13
אשה שאוהבת את בעלה = 13

נחבר אותם ונקבל - 26
גם השם של הקב"ה - י' - ה' - ו' - ה' = 26!

וגם לזה רמזו חז"ל בדבריהם - שכינה שרויה ביניהם'.

פרשת השבוע

האוצר

"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם... ששת ימים תעשה מלאכה ובים השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה'..."

הפרשה פותחת בענין השבת שנאמרה ב"הקהל" וכאן רמז שבשבת כולם נקהלים בקהילות לומדים, מתפללים ואוכלים יחד סעודות השבת. שבת היא למעשה תחנה שמאחדת את כולם לזמן של איכות משפחתית וקבוצתית כדי להרגיש שינוי מימי החול. נתבונן ונתעמק קצת ברעיון הנפלא הנקרא - שבת!

חז"ל אמרו על כך משל נפלא - מלך אחד טוב ומטיב מלך על הרבה ארצות ומדינות ולמלך הזה היה עבד נאמן ששמונים שנה שירת את המלך בנאמנות יום אחד החליט המלך להעניק לעבד מתנה. הוא קרא לו ללשכה ואמר לו עבדי הנאמן הרבה שנים אתה משרת אותי בנאמנות הגיע הזמן לתת לך מתנה.

אבל אתה תבחר אותה! נתן המלך לעבדו את מפתח חדר הכספות ואמר לו יש לך שתיים לבחור מה שאתה רוצה העבד התרגש מאוד לקח את המפתח מידי המלך ביראת כבוד ופתח את חדר הכספות והנה מסדרון לפניו במסדרון היו פתחים לחדרים ועל כל דלת היה כתוב את שם האוצר שבתוכו. בדלת הראשונה היה רשום - פנינים.

העבד פתח את הדלת וראה פנינים מדהימות בגדלים שונים, הוא החליט לקחת פנינים אבל בדלת השניה היה רשום יהלומים. הוא פתח את הדלת והסתנוור מאורם וגודלם והוא החליט לקחת את היהלומים. אבל בדלת הבאה היה כתוב זהב משובץ ביהלומים ופנינים.

העבד כבר לא היה יכול להחליט, עד שהגיע לדלת האחרונה ועליה היה כתוב להיות מלך! פתח העבד את הדלת והנה לפניו חדר פשוט אבל במרכז החדר עומד כיסא של המלך ומעליו גלימת המלך, כתר, ושרביט. העבד לא התבלבל מיד לבש את הגלימה חבש את הכתר עלה על הכסא והחזיק בשרביט. בינתיים המלך מרגיש שהעבד לא חוזר.

ירד המלך לבדוק מה קורה עם העבד, הוא הגיע לחדר הכספות בדק שם את כל החדרים והעבד לא נמצא. כשהגיע המלך לחדר האחרון פתח את הדלת והנה העבד לבוש בלבוש של מלך. פנה המלך אל העבד ומאז לו עבדי היקר למה לא לקחת מהפנינים והיהלומים והתכשיטים? מדוע בחרת בחדר זה? אמר לו העבד אדוני המלך אם אני מלך אז הכל שלי!!!

והנמשל המלך זה הקב"ה והעבד זה משה רבנו ששירת את הקב"ה כל ימיו. ומהו האוצר? אמר הקב"ה למשה מתנה טובה ישנה בבת גנזי ושבת שמה רצוני לתנה לבני ישראל לך והודיעם.

שבת זוהי המתנה הכי יקרה בבת גנזי של הקב"ה. ומדוע היא יקרה כל כך? כי בה אנחנו הופכים להיות מלך ליום אחר! כל השבוע אנחנו עבדים של המשכנתא, הפרנסה, הירקון, המכולת... והנה יום אחד אנחנו פושטים את בגדי החול בגדי העבד ולובשים בגדים של מלכים ונשארים בבית עם כל המשפחה אוכלים שרים ונהנים. מי מוכן לוותר על דבר כזה?

שבת שלום ומבורך
אבנר קזואס

ביתנו

שתי חברות, בשבעה: "ראיתי שבהלוויה של בעלך לא יכולת להיפרד ממנו בלי לפתוח את הארון כדי להסתכל עליו בפעם האחרונה". "אני אגיד לך מה", אומרת האלמנה, "כששמעתי את כל ההספדים, הייתי חייבת לוודא שאני בהלוויה הנכונה".

***

אדם אחד סובל מנדודי שינה זמן רב. הוא הולך לרופא, שבודק אותו וקובע: "אתה סובל ממתח רב ועצבני. כדי לישון היטב, אתה צריך להשאיר מחוץ לחדר השינה את כל המתח והעצבים שלך, וללכת לישון רגוע". "זה בדיוק מה שאמרתי לאשתי!", זועק האדם, "אבל היא לא מוכנה לישון בסלון!"

(מתוך הספר 'ביחד')

גיל ההתבגרות

גיל ההתבגרות מכונה גם בשם 'מרד הנעורים', כי בגילאי העשרה הילדים נוטים למרידה בהורים ובמוסכמות. אפשר להקביל בין תופעות גיל ההתבגרות להופעת 'פצעי בגרות'. כמו שאין לנו שליטה מתי יופיעו הפצעים והיכן, ומתי הם ייעלמו, כך הן התופעות של גיל ההתבגרות. לא יודעים מתי הן יתפרצו, ולא יודעים מתי הן יסתיימו.

זאת ועוד, את פצעי הבגרות שכבר הופיעו, אסור לגרד בחוזקה, כדי שלא יישארו צלקות, אלא למרוח מעט משחה, להתיז קצת ספריי, הרבה עדינות, וזה עובר. כך גם אצל הבחורים והבחורות, כאשר מופיע משבר, צריך ללמוד ולדעת כיצד להדריך וללוות אותם עד שהוא יעבור. בכל פעם שאנו נתקלים בהתפרצות של 'מרד הנעורים' עלינו לשנן ולזכור שזה דומה לפצעי בגרות, וזה יעבור, כמו שזה הופיע ככה זה יעלם. לאור זאת, עלינו ההורים לדעת שבגילאים אלה אנו מחנכים פחות, ונזהרים יותר שלא לעשות טעויות.

גיל ההתבגרות יכול להופיע מגיל 11/12 לכל המוקדם, ועד גיל 30 לכל המאוחר. נכון הדבר שמשבר גיל ההתבגרות מתרחש בדרך כלל בגילאי העשרה ולכן יש שנוהגים לכנות את התקופה הזאת בשם גיל 'הטיפש עשרה', אבל יש לזכור שהמרד יכול להתפרץ גם בגילאי העשרים פלוס.

אספר לכם על התפרצות מאוחרת: התקשר אלי בעל נסער ואמר לי כך: אני נשוי כבר יותר מ 5 שנים ויש לי כבר 3 ילדים. אשתי (בת 24) התחילה בזמן האחרון לטעון שהיא לא נהנתה מספיק ברווקות, שהיא רוצה לראות עולם. ומתנהגת כמו נערה בת 16. היא יוצאת מהבית מתי שמתחשק לה וחוזרת מתי שבא לה. מתאפרת באופן מצועצע, מדביקה מדבקות על הציפורניים, ומדברת כמו ילדה ללא אחריות. ביקשתי ממנו לדבר איתה. שאלתי אותה: מה פשר השינוי בהתנהגות בתקופה האחרונה? והיא ענתה: חיתנו אותי כשהייתי צעירה, קטפו אותי כשהייתי פרח, לא ראיתי עולם, לא נהניתי מהחיים...

שאלתי אותה: אבל את נשואה כבר מספר שנים ואת אמא, את לא יכולה לחזור לגיל 16, ולעשות מה שאת רוצה... והיא ענתה: עכשיו אני רוצה את כל מה שהפסדתי. אפילו במחיר גירושין? שאלתי. והיא אמרה לי: כן. שאלתי: ומי יגדל את הילדים? ומה יהיה עתידם? יש להם אבא, היא אמרה, והוא ידאג להם... חזרתי לבעלה ואמרתי לו: יש כאן התפרצות של מרד הנעורים, מה שהיא לא חוותה בגיל 16, 17, מתפרץ לה עכשיו.

קוראים יקרים, לצערי בני הזוג הזה התגרשו לבסוף. אבל מקרים כאלו הם נדירים יחסית, וכמו שאמרנו זה מתפרץ בעיקר בגילאי העשרה, אבל הם קיימים.

סיפור לשבת

הרה"ג יהודה צדקה זצוק"ל

הרב מחנך היה את בניו ותלמידיו להיגמל בכל יכולתם מסיפור לשון הרע ומרכילות. באחד המבחנים הפומביים, שערך לתלמידים, אשר גרסו על-פה מסכתות שלמות, לאחר שקרא בחור המסיים את "הדרן" והגיע למילים "שתהא תורתך אומנותנו בעולם הזה, ותהי עמנו בעולם הבא", הפסיק אותו רבנו וישאלהו בתימהון: "מה פשר הבקשה הזאת: 'ותהי עימנו לעולם הבא? וכי לא פשיטא, שאדם הגורס ושונה מסכת לשמה, שהתורה תהיה עמו בוודאי גם לעולם הבא?!"

נאנח הרב קמעא והמשיך ופירש: "אלא לפי שמובא ב'חובת הלבבות', שהמדבר לשון הרע, לעתיד ייטלו ממנו את כל זכויותיו אשר עשה: מצוות ומעשים טובים, וייזקפו כולם לזכות אותו האיש שדיבר עליו. נמצא, אפוא, שיש מציאות כזאת שאדם לומד תורה בעולם הזה, ואינה עומדת לו בעולם הבא, כי תילקח ממנו ותינתן לחברו. אם כך, שפיר קא מצלינן הכי 'ותהי עמנו לעולם הבא', דהיינו שלא ניכשל ח"ו בלשון הרע!"

מתנור היה מהבלי העולם הזה ומסתפק במועט. פעמים רבות היה נוהג בשעת אכילתו לעשות את "סיגוף הראב"ד" כלומר שמפסיק באמצע אכילתו. ובימי שני וחמישי אף היה נמנע מאכילת בשר. ביתו היה צנוע ופשוט ואף ספה לא הייתה בה. פעם הציעה אשתו לקנות מקרר. ענה לה רבנו: "מצות כתיבת ספר תורה לא קיימתי עדיין, ואלך ואקנה מקרר?!" ואכן, רק לאחר שזכה לקיים מצות כתיבת ספר תורה-קנה מקרר.

מעשה שירד הרב מירושלים עם פמליה מבני המשפחה לעיר הרצלייה, בחבל השרון, כדי להשתתף בשמחת נישואין של אחד מקרוביו. כשחזר לירושלים אחרי החתונה, באישון לילה ואפלה, כבר הראו מחוגי השעון שהשעה קרובה לחצות. אף על פי כן, אמר הרב לנהג המכונית, שהסיעה את הרב ופמלייתו, כי יוריד תחילה את בני לווייתו איש-איש סמוך למעונו, ורק לאחר מכן יביאנו אל אולמי "נוף ירושלים", אשר במערב העיר, בפאתי שכונת בית הכרם. לאחר מכן ביקש, מבן אחותו שיתלווה אליו. שאל אותו אבות החיים: "להתלוות? להיכן?" השיבו: "לשמח חתן וכלה". חזר ושאל האחיין: "כעת? בחצי הלילה?" ענה והסביר לו הרב: "כן, בוודאי, גם אם יראה אותנו רק אחד מבני המשפחה - דיינו!!!"

נתמלא הצעיר סקרנות: "מי הם החתן והכלה?". סח לו רבנו, שהחתן הוא בחור מסכן, יתום מאמו, ואלמלא דחקו בו הקרובים מהרצלייה לבוא ואלמלא שלחו מכונית להסיעו מן הבית, היה בלי-ספק נשאר בירושלים. והכול כדי להשתתף בחופת היתום. עם הגיעם לאולמי "נוף ירושלים", מצאו את קהל הקרואים יושב עדיין אצל השולחנות וכולם מברכים ברכת המזון.

אחר כך נודע להם, שבזמן החופה אבד שטר הכתובה, ועד שהשיגו טופס אחר חלפו יותר משעתיים, לכן התאחרו כל כך בסעודה.. הופעת רבינו בשעה כזאת גרמה להתרגשות רבה. החתן בכבודו ובעצמו קם ממקומו וחש לקראתו בשמחה.

עוד הרבה אנשים קמו מכיסאותיהם כדי להקביל פניו. הושיבוהו בראש. מיד פנה לבן-לווייתו ואמר: "ניטול ידיים ונאכל כזית, הלא כך?". מיד הביאו לפניו נטלה עם ספל מים. הרב בצע על הפת. אחר הורה לבן-אחותו שישב לצדו, שיברך על המזון, בעוד הוא עצמו נוטל בידי את הכוס, ומברך בגילה את כל שש ברכות הנישואין. הרב גם נשא דברי ברכה קצרים, דרשה מלבבת, ויצא במחול עם החתן וכל הקהל סביבם, והשמחה פרצה מן הלבבות עד השמיים. אבי החתן ודודיו היו כל כך נרגשים, עד שזלגו עיניהם דמעות של אושר וגיל. אמר אז רבנו: "גם את הדמעות האלה, הקב"ה הוא סופר ומניח בבית גנזיו". ובפנותו אל מלווהו הזכיר לו: "הנה זכינו באמת לשמח חתן וכלה".

גם לאחר שתקפו את הצדיק חוליים קשים, בערוב ימיו, לא שינה ממנהגו לשאת מדברותיו בקרב העם. שאלוהו: "מדוע אינו חדל מכך כדי לשמור על בריאות גופו, אחר שנצטווה על ידי הרופאים להרבות במנוחה?" השיב הרב צדקה: "וכי ידעתם איזו אחריות אני מקבל עלי אם אנוח? וכי אפשר לדעת אלו תוצאות ישנן לדרשה אחת? הנה זה מקרוב בא אליי יהודי בעל חזות חרדית מובהקת, כשהוא מוקף בילדיו, זרע ברך ה', והוא מספר לי, שבעבר הלא רחוק היה חילוני גמור, אבל בהשפעת דרשה אחת שלי, בשכונת 'קטמון', חזר בתשובה והציל עצמו וביתו מרדת שחת..."

(פניני עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-59-39

